

Arrest

nr. 101 601 van 25 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 december 2012 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MOORTHAMER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Qazeyan (district Tag Ab, Kapisa), de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtun van origine te zijn. Uw vader en uw oom, H.(...) A.(...), zouden commandanten zijn geweest bij de groepering Hezb-i-Islami Gulbuddin (HIG) in het district Tag Ab. U zou zich ongeveer 5 jaar geleden ook hebben aangesloten bij HIG en zou voornamelijk als privé-lifwacht van uw oom hebben gefungeerd, maar ook hebben deelgenomen aan verschillende operaties. Bij één van zulke operaties zou u een Amerikaanse soldaat hebben gedood. Uw oom zelf zou ongeveer 4 à 4,5 jaar geleden samen met vier medestrijders zijn omgekomen bij een aanval van de Franse troepen in het

dorp Top Dak. Na zijn dood zou u bij HIG zijn blijven strijden, maar zou ook de macht van de Taliban in de regio zijn toegenomen. Zo'n 2 à 2,5 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan zou uw vader niet ver van uw huis, in het dorp Azab Khan Khail, zijn vermoord door de Taliban. Na de dood van uw vader zou u voor HIG zijn blijven werken, deze keer voor S.(...) A.(...), een belangrijke commandant van HIG in uw regio. Vijf maanden na de dood van uw vader zou commandant S.(...) A.(...) echter Tag Ab hebben verlaten, omdat de Taliban teveel macht had gekregen en hij weigerde met hen samen te werken. Na zijn vertrek uit de regio, zou S.(...) A.(...) u een brief hebben nagelaten waarin stond dat ook u de regio beter kon verlaten. U zou echter in uw dorp zijn gebleven, omdat u bij uw familie wou blijven en ervan uitging dat de Taliban enkel problemen had met de regionale HIG-leiders, die ondertussen het gebied al hadden verlaten. Sinds het vertrek van commandant A.(...) zouden de activiteiten van HIG in uw regio volledig zijn gestopt en werkte ook u niet langer nog voor HIG. U zou sindsdien zo verborgen mogelijk in de regio hebben proberen te wonen en u bleef zoveel mogelijk thuis. Twee maanden na het vertrek van de commandant zou u een brief hebben ontvangen van de Taliban met daarin de eis dat u alle wapens die aan uw oom en vader hadden toebehoord aan hen zou geven. U zou deze wapens echter niet bezitten en geprobeerd hebben dit probleem via de malik van het dorp op te lossen, maar dit zonder resultaat. Nadien zou u nog een dreigbrief hebben gekregen van de Taliban, waarin stond dat u zou worden gestraft volgens hun wetgeving indien u de wapens niet overhandigde. Na de dood van uw neef J.(...), die zou zijn vermoord door de Taliban, omdat ook van hem – als voormalig HIG-strijder – een wapen werd geëist, zou u hebben besloten Afghanistan te verlaten. U zou in juni 2011 vanuit uw dorp Qazeyan zijn vertrokken op 16 augustus 2011 in België zijn aangekomen. U diende uw asielaanvraag in op 17 augustus 2011. Uw moeder, uw zus S.(...) en uw kleine broer S.(...) zouden nog steeds in jullie huis in Qazeyan wonen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten voor: een stemkaart, een brief van commandant S.(...) A.(...), een dreigbrief van de Taliban en een brief van de Taliban betreffende de dood van uw vader.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan problemen te moeten vrezen met de Taliban noch met de Afghaanse overheid.

Vooreerst dient in dit verband te worden bemerkt dat de dreigementen die u beweert te hebben ontvangen van de Taliban na het vertrek van commandant S.(...) A.(...) ernstig in twijfel kunnen worden getrokken.

Zo beweert u 2 maanden na het vertrek van de commandant een brief te hebben gekregen waarin van u werd geëist om alle wapens aan de Taliban te geven en dat u via de malik had geprobeerd aan de Taliban duidelijk te maken dat u niet over die wapens bezat (gehoorverslag CGVS, p. 15-16). Wanneer u echter wordt gevraagd concreet uit te leggen hoe u dan die wapens zou moeten geven aan de Taliban, blijkt u niet in staat hier een duidend antwoord op te geven. Zo verklaart u dat u de wapens aan de Taliban verantwoordelijke van uw regio, Mulladi Safaraz, zou moeten geven, maar kan u niet verduidelijken hoe u hem zou kunnen contacteren of terugvinden (gehoorverslag CGVS, p. 16-17). Uiteindelijk meent u dat u alles zou moeten regelen met de persoon die naar uw huis was gekomen met de dreigbrieven, maar ook de vraag wie die personen dan wel zijn, kunt u niet beantwoorden (gehoorverslag CGVS, p. 17). Dat u – ondanks het feit dat zelfs via de malik was onderhandeld met de Taliban – niet meer details kan verschaffen over hoe de transactie diende te gebeuren, is opmerkelijk.

Verder is het merkwaardig dat sinds het moment waarop u deze brief zou hebben gekregen nog zeker anderhalf jaar in uw dorp in Afghanistan zou hebben gewoond zonder direct door de Taliban te zijn aangevallen (gehoorverslag CGVS, p. 14, 15 en 27). In de dreigbrief wordt immers uitdrukkelijk vermeld dat u binnen de 3 weken na ontvangst een beslissing moest nemen, zo niet zou uw leven in gevaar zijn. Ook u maakt er tijdens het gehoor meermaals gewag van dat u de doodstraf stond te wachten indien u niet inging op hun eis (gehoorverslag CGVS, p. 18 en 20). Dat er u echter al die tijd niks zou zijn overkomen, hoewel de Taliban duidelijk wist waar u woonde en verbleef (gehoorverslag CGVS, p. 17), doet verder ernstige afbreuk aan uw vrees voor deze groepering.

Het feit dat u gedurende al die tijd in uw dorp bent kunnen blijven zonder door de Taliban te zijn aangevallen is te meer bevreemdend gezien dit haaks staat op het feit dat de Taliban zo goed als alle macht heeft in uw regio (gehoorverslag CGVS, p. 5-8, 15). U verklaart in dit verband immers zelf dat wie in uw regio op de lijst van de Taliban staat, wordt ontvoerd of gestraft door hen (gehoorverslag CGVS, p. 6). Dat dit echter nooit met u zou zijn gebeurd is opvallend. Bovendien doet het feit dat de Taliban zo machtig is in Tag Ab ernstig afbreuk aan uw bewering dat 'uw wapens erg belangrijk waren

voor de Taliban en dat zij die wapens nodig had om te kunnen vechten' (gehoorverslag CGVS, p. 24 en 26).

Ook het feit dat u verklaart geen andere dreigementen te hebben gekend behalve de reeds besproken dreigbrieven en dat de rest van uw gezin nog steeds probleemloos in uw dorp Qazeyan woont (gehoorverslag CGVS, p. 9-10 en 27), doet afbreuk aan de ernst van uw problemen.

Verder kunnen ook bij de reden die aanleiding was voor uw besluit Afghanistan te verlaten enkele vraagtekens worden geplaatst. Zo beweert u dat uw neef werd vermoord door de Taliban, omdat deze laatste een wapen van hem eiste. U zou na zijn dood schrik hebben gekregen, omdat de Taliban van u veel meer dan enkel 1 wapen zou eisen (gehoorverslag CGVS, p. 18). Dat uw neef echter wel zou worden vermoord omwille van 1 wapen en u zo lang met rust zou zijn gelaten hoewel u werd verondersteld heel wat meer wapens te bezitten, is erg onwaarschijnlijk. Bovendien verbleef u na de dood van uw neef nog een maand in uw dorp, zonder andere problemen te kennen (gehoorverslag CGVS, p. 18). Ook dit gegeven draagt verder bij aan de onwaarschijnlijkheid van uw problemen met de Taliban.

Uit bovenstaande kan worden geconcludeerd dat aan uw beweerde problemen in Afghanistan met de Taliban geen geloof meer kan worden gehecht. Hierdoor bent u er niet in geslaagd het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen een oprechte, gegronde vrees te koesteren voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

De documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande beslissing niet veranderen. De stemkaart die u voorlegt bevat geen elementen die in bovenstaande beslissing in twijfel werden getrokken. Wat betreft de brief van commandant S.(...) A.(...), de dreigbrief van de Taliban en de brief van de Taliban betreffende de dood van uw vader dient te worden bemerkt dat documenten slechts bewijswaarde hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, hetgeen in uw geval, zoals hierboven werd weergegeven, niet het geval blijkt te zijn.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel u afkomstig blijkt te zijn uit het district Tag Ab van de provincie Kapisa, kan in uw geval evenwel worden bemerkt dat u geen elementen hebt aangehaald op basis waarvan kan worden geoordeeld dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in uw provincie te ontlopen. In casu kan de situatie in de hoofdstad Kabul worden bekeken. Op basis van uw verklaringen oordeelt het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert in Kabul een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen. Dat u nergens elders zou kunnen verblijven omwille van de dreiging uitgaande van de Taliban kan – gezien de ongeloofwaardigheid van uw problemen (zie supra) – niet in overweging worden genomen. Ook wat betreft uw bewering nergens in Afghanistan terecht te kunnen omwille van de problemen die u zou hebben met de Afghaanse regering (gehoorverslag CGVS, p. 17 en 26), kan niet in overweging worden genomen. U vermeldt nergens tijdens uw gehoor dat u met de overheid problemen zou hebben gekend en u beweert bovendien al sinds het vertrek van commandant S.(...) A.(...) niet meer actief te zijn geweest voor HIG (gehoorverslag CGVS, p. 14 en 17). Indien de overheid u zou wensen te ondervragen omwille van uw voormalige activiteiten bij het HIG, waarbij er volgens uw eigen verklaringen ook slachtoffers zijn gevallen (gehoorverslag CGVS, p. 22), is dat haar legitiem recht. Er zijn geen elementen voorhanden om aan te nemen dat u in desbetreffend geval onrechtmatig zou worden behandeld. U verklaart op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ook dat u in Afghanistan geen problemen kende met de autoriteiten. Gezien bovenstaande is er dan ook geen reden waarom u niet de mogelijkheid zou hebben om naar Kabul te verhuizen en zich aldaar te vestigen. Bovendien verklaart u naast het Pashtu ook deels het Dari machtig te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 13), wat uw kansen op een goede integratie nog meer verhoogt.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisereerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een eerste middel stelt verzoeker met betrekking tot de vluchtelingenstatus dat met de malik niet besproken werd hoe de wapens dienden te worden ingeleverd, aangezien verzoeker niet in het bezit was van deze wapens. Verzoeker had de malik dan ook verzocht te communiceren dat hij de wapens niet in zijn bezit had om op die manier de kwestie af te handelen. De malik werd echter niet door verzoeker benaderd met het oog op het plaatsvinden van de transactie, waardoor verzoeker ter zake geen verdere informatie kan verstrekken. Verzoeker stelt een afgeschermd bestaan te hebben geleid na de ontvangst van de zendingen van de taliban. Hij wenste zijn familie niet te verlaten en meende dat de taliban uitsluitend acties zouden ondernemen tegen de regionale Hezb-i-Islami Gulbuddin (HIG)-leiders. Wanneer zijn neef werd vermoord nam zijn vrees voor acties echter ernstig toe en werd hij door de malik geadviseerd te vluchten. Hierop vluchtte verzoeker uit Afghanistan. Dat verzoeker na de ontvangst van de zendingen nog in zijn dorp is blijven wonen doet volgens hem dan ook geen afbreuk aan het dreigend gevaar van de taliban, te meer zijn neef recent het doelwit werd van de taliban wegens het niet inleveren van wapens. Bovendien is het, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweert, net zeer aannemelijk dat de taliban, die machtig is in Tag Ab, wenst te beschikken over de wapens van een rivaliserende groepering met het oog op het versterken van hun positie en wapenarsenaal. Dat de overblijvende gezinsleden van verzoeker in het dorp zijn blijven wonen doet overigens geen afbreuk aan de problemen van verzoeker. Zijn vader en zijn neef, die eveneens leden waren van HIG, werden immers reeds vermoord door de taliban. Verzoeker kan de reden niet aangeven waarom zijn neef voor hem het slachtoffer werd van een moordaanslag door de taliban. Hieruit kan echter niet besloten worden dat de reden dat verzoeker Afghanistan verliet niet oprecht is. Op het moment dat de malik, na de dood van de neef van verzoeker, aangaf dat hij de kwestie niet kon uitklaren en het aangewezen was te vluchten, heeft verzoeker zijn regelingen getroffen en het land verlaten. Naast deze problemen met de taliban, had verzoeker eveneens problemen met de Afghaanse overheid omwille van zijn betrokkenheid met de HIG.

In wat zich voordoet als een tweede middel stelt verzoeker met betrekking tot de subsidiaire bescherming dat het gebied waar hij vandaan komt slechts 120 kilometer van de hoofdstad Kabul gelegen is. Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat de taliban hem zeker zou vinden indien hij zich in Kabul zou vestigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geeft tevens aan dat het geweld in Kabul voor het overgrote deel gericht is op specifieke doelwitten en niet op gewone Afghaanse burgers. Verzoeker kan echter niet als een gewone Afghaanse burger beschouwd worden gelet op zijn verleden bij HIG, zijn banden met HIG-leiders en de ontvangen brieven van de taliban, waardoor hij een specifiek doelwit uitmaakt voor de taliban.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een brief van HIG en twee brieven van de taliban toe.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

2.4. De Raad kan op basis van de verklaringen van verzoeker geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker beweert immers te vrezen dat de taliban hem zal doden omdat van hem werd geëist dat hij alle wapens van zijn vader en oom aan de taliban zou geven (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 15, 20). Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker niet kan verduidelijken hoe hij deze wapens zou moeten afgeven aan de taliban en de Raad stelt vast dat hij hieromtrent zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegt (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 16-17). Zo stelt verzoeker vooreerst dat hij de wapens moest afgeven aan de verantwoordelijke voor de taliban in de regio, die altijd in Tag Ab was. Vervolgens stelt hij echter dat het niet rechtstreeks via hem diende te gebeuren, maar via anderen moest worden geregeld. Verzoeker slaagt er echter niet in te verduidelijken wie deze anderen zijn en op de vraag hoe hij dan te weten zou komen wie hij erover moet aanspreken, stelt verzoeker dat dit via de verantwoordelijke dient te gebeuren. Uiteindelijk stelt verzoeker dat dit diende te gebeuren via de persoon die naar zijn huis kwam en de dreigbrieven achterliet. Verzoeker slaagt er ook hier echter niet in te verklaren wie deze persoon was. Deze verklaringen worden verder ondermijnd doordat verzoeker via de malik had geprobeerd te onderhandelen met de taliban en aldus redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij zou weten hoe hij de taliban dient te contacteren (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 16, 18, 20). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift ter verschoning van zijn onwetendheid stelt dat hij de malik niet benaderde met het oog op het plaatsvinden van de transactie, aangezien hij niet over de wapens beschikte, doet geen afbreuk aan de door verzoeker afgelegde tegenstrijdige verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Waar hij thans beweert dat hij de informatie desbetreffend niet kan geven aangezien hij de wapens niet in zijn bezit heeft, is slechts een *post factum* verklaring die de gedane vaststelling dan ook geenszins kan verschonen of weerleggen.

Daarnaast is het niet aannemelijk dat verzoeker, die verklaart dat hij de doodstraf zou krijgen van de taliban indien hij niet meewerkte (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 16), vervolgens ongeveer anderhalf jaar in zijn huis in het dorp bleef wonen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 10, 14, 15 en 17). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij meende dat de taliban uitsluitend acties zouden ondernemen tegen de regionale HIG-leiders ter verantwoording van dit verblijf in zijn dorp, is onafdoende. De vader van verzoeker werd immers reeds enkele jaren voordien vermoord door de taliban (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 10) en verzoeker verklaart dat hij na diens dood zijn plaats innam (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 22). Bijgevolg kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker de dreigementen van de taliban veel ernstiger zou nemen en onmiddellijk zou vluchten indien hij werkelijk met de doodstraf werd bedreigd door de taliban. Ook al leidde verzoeker een afgeschermd bestaan, het is niet geloofwaardig dat hij gedurende al die tijd met rust zou zijn gelaten door de taliban en geen andere dreigementen of problemen heeft gekend (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 27), terwijl de taliban duidelijk wist waar hij woonde (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 17). Hij verklaart bovendien dat de taliban helemaal niet akkoord waren met de onderhandelingen via de malik en hem enkel de doodstraf wilden geven (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 16 en 20). De Raad stelt vast dat verzoeker

evenzeer verklaarde dat de taliban zo goed als alle macht heeft in de regio (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 5-8 en 15) en dat wie op de lijst van de taliban staat wordt ontvoerd of gestraft (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 6). Dat verzoeker na de ontvangst van de zendingen gelet op bovenstaande vaststellingen nog in zijn dorp is blijven wonen doet bijgevolg wel degelijk afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. Bovendien is het niet geloofwaardig dat verzoeker verklaarde dat hij 's nachts naar de malik ging, omdat hij overdag niet buiten durfde komen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 15-16) gezien hij eerder verklaarde dat de taliban overal in Tag Ab aanwezig zijn en meestal 's nachts op straat komen om mensen lastig te vallen waarmee zij problemen hadden (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 5).

Ook in het kader van zijn verklaringen omtrent de hoeveelheid wapens waarover het ging dient ten overvloede te worden vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoeker geen verdere problemen kende. Van verzoeker zelf zou de taliban veel wapens geëist hebben. Zo verklaart verzoeker dat het, volgens de informatie die de taliban hadden van iemand uit Tag Ab, ging over 30 Kalasnikovs, twee pk's en 2 raketten (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 17). Het is dan ook niet geloofwaardig dat de neef van verzoeker onmiddellijk vermoord werd omdat hij zijn ene wapen niet wou afgeven aan de taliban (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 18-19), terwijl verzoeker gedurende al die tijd, met uitzondering van de dreigbrieven, geen problemen kende (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 27) en zelfs na de dood van zijn neef nog gedurende een maand in het dorp verbleef (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 18).

Ten slotte stelt de Raad dat voor zover verzoeker ook beweert problemen te hebben met de overheid omwille van zijn betrokkenheid bij HIG (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 17 en 26), hij hierover slechts op de oppervlakte blijft en geenszins concrete elementen aanreikt. Zo antwoordt verzoeker zelfs op de vraag op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of hij ooit problemen heeft gehad met de autoriteiten in Afghanistan, dat zijn probleem met de overheid slechts was dat zij tegen de overheid waren (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 12). Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die aantonen dat hij daadwerkelijk problemen met de overheid heeft gekend of kan verwachten.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker bij onderhavig verzoekschrift stukken voegt die hij reeds op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft neergelegd. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. De door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde brief van HIG en de dreigbrieven van de taliban ontberen bijgevolg enige bewijswaarde.

2.6. In de mate verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor

deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Afghanistan analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok en Quqnoos die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden, publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken, en tweewekelijkse korte analyses van ANSO aan de hand van rapporten, analyses, conclusies en adviezen die door media, experts, nationale en internationale organisaties gebruikt en geciteerd worden en ook door UNHCR als een betrouwbare en valabele bron wordt beschouwd. Verzoeker brengt echter geen informatie aan die de bovenstaande vaststellingen kan weerleggen.

Voor zover verzoeker stelt dat hij een specifiek risicoprofiel heeft omwille van zijn lidmaatschap bij het HIG, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins valt onder de 'high profile' doelwitten zoals hierboven opgesomd. Verzoeker brengt ook geen concrete informatie bij waaruit blijkt dat hij een specifiek doelwit zou zijn. Bovendien is verzoeker reeds gedurende lange tijd niet meer actief voor HIG (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 14-15). De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480)

Waar verzoeker stelt dat hij zich niet in Kabul kan vestigen omdat dit slechts 120 kilometer van zijn geboortestreek verwijderd ligt en de taliban hem hier zeker zullen vinden, merkt de Raad op dat hierboven reeds werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de beweerde problemen met de taliban.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng april tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF